

Klokken

H.C. Andersen

Om Aftenen i de snevre Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øieblik den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben og det forstyrrer. "Nu ringer Aftenklokken!" sagde man, "nu gaaer Solen ned!"

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med Haver og smaa Marker, saae Aftenhimmelen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken, det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske høitidelige. -

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: "Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den". Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Piletræer, der voxte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditør og han hang en Klokke op ligeover sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikkrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den ene skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end Klokken Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at den som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde faae Titel af "Verdens Klokke" og det selv om det ikke var en Klokke.

Nu gik da mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med en Slags Forklaring, Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et huult Træ, det var saadan en Viisdoms-Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens Klokke og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med eet til voxne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa tre nær, den ene af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var blevet confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommet med; den anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations Kjole og Støvlerne hos Vertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt Klokkeslæt; den tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artigt Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af! - men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og

Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for vor Herre.

Men snart blev to af de mindste trætte og saa vendte de to om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krands, de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: "see saa, nu ere vi herude; Klokken er jo egentlig ikke til, den er bare saadant noget man bilder sig ind!"

Da lød i det samme dybt i Skoven Klokken sa sødt og høitideligt, at fire, fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner voxte næsten altfor høit, blomstrende Convolvuli og Brombær-Ranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem og underligt sagde det ligesom "kluk, kluk!"

"Det skulde dog ikke være Klokken"! sagde een af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. "Det maa man rigtigt studere"! og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Æbler hældede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa Een nær, han sagde, at den Klokke var for lille og fiin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneske-Hjerte; han som talte var en Kongesøn, og saa sagde de Andre "saadan Een vilde nu altid være klogere."

Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Eensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de Andre vare saa fornøiede med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var snart ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haanded han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Vertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder gaaet afsted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

"Saa kunne vi jo gaae sammen"! sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ærmer og sagde: han var bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at klokken maatte søges til Høire, thi den Plads havde jo alt Stort og Herligt.

"Ja, saa mødes vi slet ikke"! sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene reve hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen skinnede dog paa hans Vei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

"Klokken vil og maa jeg finde"! sagde han, "om jeg saa skal gaae til Verdens Ende"!

De ækle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. "Skal vi dænge ham"! sagde de; "skal vi dænge ham; han er en Kongesøn"!

Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven, hvor der voxte de forunderligste Blomster, der

stod hvide Stjerne-Lilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaae Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor Æblerne ganske og aldeles saae ud som store skinnende Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straale i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, voxte prægtige Ege og Bøge, og var eet af Træerne revnet i Barken, saa voxte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sloge med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra een af disse dybe Søer Klokken klang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Klokken klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød, som Ild, der blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sin Knæ, sang sin Aftenpsalme og sagde: "Aldrig finder jeg hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog eengang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer"!

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op af de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skrubtudsen ligesom gjøede af ham; - men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide; o, hvilken Pragt! Havet, det store herlige Hav, der væltede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløiels Klæde og Himlen selv den store Kuppel: deroppe slukkedes de røde Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, - og i det samme, fra den høire Sidegang, kom med de korte Ærmer og med Træskoe den fattige Confirmand; han var kommen der ligesaa tidlig, kommen der ad sin Vei, og de løb hinanden imøde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke, og over dem klang den usynlige hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!